

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

Febrvarivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

FEBRVARIVS.

S. IGNATIVS EPISC. M.

I. Februarij.

IGNATIVS ex Ioannis Apostoli scholâ docilis
 oppidè discipulus tam altè in pectus suum de-
 misit IESV amorem, vt hunc unum loqui lingua,
 huic unum dictare animus sciret, illud unum de-
 nique

C S

nique

nique in deliciis ei verbum esset, *Amor meus crucifixus est.* Certè quòd hunc ubique præ se ferret, gloriosum Theophori nomen reportavit. Illud quantum amantis animi robur fuit, cùm sanctè audax omnia tormenta, omnes mortes unus unicus provocare in certamen non dubitavit; cùm ad bestias damnatus, laborantibus ex hostili manu eripere Præfulem suum Christianis, solus nimirum ipse intercessit, DEI amore obtestatus, ne ad coronam currenti obfisterent. Et verò prægustassè, cùm Romam iret, ferarum rabiem sibi ipse visus est, in X. militibus, qui custodiae causâ additi, usque ad eò hominè exuerant, ut familiari joco leopardos eos vocitârît. Iam caveis emissi leones horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce IGNATIO piè adhuc ludere placuit. Frumentum CHRISTI se dictitabat, gestire molaribus bestiarum commoli, quò delicatus panis Superiùm mensæ apponeretur. Sed hem majus tibi miraculum! Elidunt fauces IESVM suum in clamanti ora crudelia: tacere lingua cogitur *amores* suos; qui expectas? frustrè silentium linguæ imperatur, ubi cor est eloquens. In hoc siquidem disertis literis exaratum repererunt familiare illud linguæ IESV nomen; breve quidem tam angustimonumentum, sed longè pulcherrimum Epitaphium. *Ex Sur. & Metaphr.*

Electuarium habes reconditum in vasculo vocabuli hujus, quod est IESVS, salutiferum certè, quodq; nulli unquam pesti tue inveniatur inefficax. Semper tibi in sinu sit, semper in manu; quo tui omnes in IESVM sensus dirigantur & actus. S. Bern. serm. 15. in Cant.

S. EPHREM

S. EPHREM SYRVS. I. Februarij.

Fortè fortunâ EPHREM puer in buculam offendit foetu gravidam. Hanc ubi crebrâ lapidatione confecit, dominum insuper ejus obvium; & perquam amicè de bove rogitantem convitijs oneratum dimisit. Haud multò post cum eandem viam relegeret, deprehensus à tenebris, mapalibus vicinis successit; noctu cum lupi gregem diripuisent, pastores damnium furibus adscripserunt, & EPHREMVM velut proditorem vinctum ad Prætorum abduxerunt. Hic ille inter longam carceris mortem cum menses aliquot exegisset, à tutelari demùm Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edoctus est, errare quidem hominû subsellia posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ culpæ nomine pœnas exigat. Itaque cum exiturum se mundo vovisset, si carcere liceret, paulò post voti damnatus in eremum contendit; illuc cum protritit pudoris femina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREM piè callidus non difficilem se fore adsimulavit, si infrequenti foro facinus patrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens prostibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare non vereberis? Tum enimverò ille; & tu adeo frontem exues, & ubi ubi fueris, illum omnia vident cæli Oculum non exhorresces? Audivit, respuit, & oculum DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Utinam cum illâ nos etiam minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

Si Deus tecum non est per gratiam, adest per vindictam.

1717

Etiam : sed *va tibi si ita tecum est ; Imò va tibi, si ita tecum non est ; illi namq; irascitur Deus, quem peccantem non flagellat : nam quem flagellando non emendat, in futuro damnat.* S. Bern. in medit. c. 6.

S. BRIGITTA V. 8. Februarij

VNum sed maximum miraculum BRIGITTÆ tota vita fuit. Omnia cum in miseros erogaret, nihil tamen ex omnibus desiderabat. Sed neque post furta quidquam decedere visum est de grege, quam pascebat ; imò huic aper ferus accedere, & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere iussa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulæ delicias vulpem alteram imprudens occidisset, necem parabat. Iam aqua in cervisiam, lapis in salem versa, pauperum subsidio. Porrò oculos procorum ut virgo effugeret, id lacrymis à Deo impetravit, ut oculi fœdum effluerent. Sed sic Christi oculis illa placuit, in cuius manum cum inter velatas virgines conveniret ad Aram, Ara, quòd florem BRIGITTÆ laudaret, frondere visa, oculisq; decor suus redire. Sed & aliis oculos restituit. Ex his virgini ita volenti cæcitatem denuò exoravit ; cum supplicium hæc crederet non videnda videre, diceretq; tunc etiam cum videret, nihil se in toto orbe vidisse. Feliciùs linguam aliis solvit. Ita mutam ad eum diem usque virgunculam manu molliter prehensam tam diu rogavit, num Christo nubere vellet, dum velle se respondit, rectissimè primùm linguâ usa. Cum deinde femina infans infantè edidisset, parentem Episcopum Broonem mentita ; linguam crucis sigao à BRIGITTA signatam in patrocinium ipse

ipse infans solvit, & contra matrem testimonium dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTAM rectius hic infans laudabit. *Ex Sur. & Lippelso.*

Ira vincitur lenitate; mansuetudine extinguatur furor; malitia bonitate palpatur; crudelitas pietate prosternitur; impatientia patientiâ punitur; contentio superatur injuriis; superbiam humilitas sternit: qui ergo vult vitia vincere, pietatis arma teneat, nos furoris. S. Pet. Chrysol. serm. 38.

PURIFICATIO B. M. V. 2 Februarij

Ibat dies à partu VIRGINEO quadragesimus, primus quo terra dignum aliquando cælo donum offerret. Gestabat hoc præ pectore Virgō nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Iosephus claudebat, virgo virginis virginem gestantis comes. Gerebat illa munus in sinu, iste in oculis; ardebat euntibus cælum; & spectatores cives suos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ tellus, & ad singula pedum vestigia singula funderè lilia gestiebat: cùm interim jam Hierosolyman, jam templum pompa ingreditur, & obuius adest felix ille longâ ætate senex, felicior aspectu Servatoris futurus, felicissimè in vitæ amplexu vitam positurus. Ergo in genua procumbit Virgo purissima, donumque cælo dicat, quo nec terra dare, nec cælum expetere majus poterat. Quid hîc dicam? parce nimium Mater prodiga. Poteras charum pignus à pectore avellere? poteras alienis manibus unicum Filium concedere? & talem Filium? & tu, ô Puer IESU suavissime, poteras abire sinu tam dulci? poteras aliis ulnis quàm Matris, in ulnis delitescere? Ite nunc parentes avari, qui Deo

negas

negatis prolem, orco datis: ite molles filij, qui pluris avocantem patrem, quàm DEVM vocantem, pluris unam matris lacrimam, quàm omnem IESV sanguinem facitis ingrati. Ite & utrique aratis florem discite non mundo, sed templis, sed aris, sed Deo dicare. *Ex Histor. Evangel.*

Mariam ó fidelis anima imitare, ut enim spiritualiter purificeris, & à delictorum valeas emundari contagijs, in templum cordis tui ingredi, & Deo per orationis studiũ ac contemplationis otium vacare contende. S. Laur. Iust. serm. de Purific.

S. BLASIVS EP. ET M. 3. Februarij

BLASIVS Sebastenus Episcopus in montem Argæum secessit, inde velut ex speculâ gregi suo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officij obsequentes habuit; fuitque tam sedulæ servitutis stipendium benè precari stato tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctarium BLASIVS accessit. Dum ad quæstionem rapitur, non paucis salutem attulit, inter quos filium memorant unicum unicè matri suæ dilectum, cui de pisce spina fauces obsidens loquelam jam eripuerat, vitam etiam ereptura, nisi prior eam è gutture BLASIVS rapuisset. Atque hoc est, quod à majoribus edocti simili in periculo similem Divi opem hodieque imploramus. Cæterùm ab hominibus ad feras, non à feris ad homines dices migrasse, ita barbarè ab Agricola sudibus secundùm acceptus est. Ejus sanguinem cum septem matronæ legissent, ipsæ quoque verberibus laceratæ, in candidissimæ innocentia testimonium non nisi lac per vulnera egeserunt, quod tamen ipsum mox capite truncatæ pulchrè

pulchrè sanguine miscuerunt. At BLASIVS undis, quibus mergendus erat, ancillantibus usus, lacum primò non aliter ac pontem perambulavit, dein velut fessus molliter in medio aquarum consedit; haustis interim vortice LXVIII. viris, qui Deorum suorum fiduciã idem agere tentãrant. Tandem cum geminis unius ex septem, de quibus dixeramus, matronæ filiolis, lictori cervicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm sanguinis manavit. *Ex Surio.*

Sine ferro Martyr esse poteris, si patientiã in animo veraciter conservaveris: Non pacificus consortiũ non merebitur Angelorum; Lividus & iracundus erit particeps Damoniorum. S. Bern. Mod. bene viv. c. 40.

S. REMBERTVS EP. 4. Februarij.

TANTUM REMBERTVS apud Deum poterat, ut Sacerdos piacularibus flammis addictus eum patronum expeteret: ut minùs mirère, si, quod in infernos ignes habuit imperium; Antistes Bremensis factus in eorum etiam inquilinum malum genium exercuit. Infederat hic Carolum Crassum postea Imperatorem, universoque regno & Ludovico patri luctuosum dederat spectaculum. Frustrà per Divorum tumulos circumducebatur, frustra carmina devotoriã adhibita, donec REMBERTVS larvis filium, & patrem sollicitudine liberavit. Carolus memor bello nuper patrem se petiisse, falsus ingenuè est, non tunc primùm se diris esse agitatum, sed quoties infestandi patris consilia cepisset; ut intelligant, qui in parentes insurgunt, quo consiliario rem gerant, quin imò jam

jam animos orcum hospite possideri, quibus amor in parentes est pulsus. Ceterum REMBERIVM patrem pauperes suum jam dudum vocabant, ut qui in eorum usum oculos semper circumferret. Certè in captivos non suos modò, sed etiam sacros thesauros dilapidavit, præclaram mercaturam existimans, auro animas emere. Vectoriam contra Normannos precibus suis alter Moses impetravit, fuitque deinceps locus ille, in quo oraverat, semper cespite virenti lætus: puto ne unquam civibus obsidione liberatis deesset unde coronam sospitatori suo necerent. *Ex Suvio.*

Auelle à Sole Solis radium, & non lucet; membrum à corpore, & putrescit: separa filium à devotione paterna, & jam non est filius, sed frater & collega illorum de quibus dicitur: Vos ex patre diabolo estis. S. Pet. Chrysol. in serm.

S. THEOPHILVS CONF. 4. Februarj.

O Semper insidiosa demissis animis ambitio! THEOPHILVS ille, qui insulam ultrò oblatam ultrò rejecerat, mox officio œconomi ab amulis se dejici usque adedò indignatus est, ut excire in auxilium orcum non vereretur. Ergo ad magnum, cum hoc ad juratum humani generis hostem curritur: Deum Deique Matrem ejurare non titubatur: lingua impudens, non erubescit scripto firmare calamus impius, sustinet obfirmare fœdus infandum gemma perfida: verbo, IESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis abit mancipium. Sed sequitur & nocentem conscientia flagellat, quin honori jam suo restitutum acrius etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ matris ubera,

ubera, per quæ Filium fauciarat? ad vulnera Filij, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem ausus est confugere; memor semper Matrem facilius flecti, quàm judicem. Itaque ad Marianæ ædis limina quadraginta ipsos dies noctesque perstare, sed longe magis ipsam cæli portam Virginem ambire hanc lacrymis mollire, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs janua. Admittitur per Matrem ad Filij gratiam THEOPHILVS, extortosque infames hosti codicillos aufert. Hos ubi palam igni dedit, post triduanam febriculam per notam sibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoscite felicitatem vestram in THEOPHILO Mariophili. Sic omnibus aliis angusta cæli porta, certè vos laxam amplamque habetis. *Ex Suario.*

Maria peccatorem à desperationis barathro piâ manu retrahit, spei medicamen aspirat, fovet, non despicit, quousque horrendo Iudici miserum reconciliet. Famosum hujus benignitatis testimonium est Theophilus per Mariam rest auratus gratia. S. Bern. in deprec. ad Mariam.

S. CHRISTIANVS CONF. 4. Februarij.

NVlli minùs sapiunt, quàm qui maximè, cum interea Superi iis ferè colludant, qui sanctam simplicitatè præ se ferunt. Ad testem CHRISTIANVM provoco. Is cum adolescens noctu non sat modestè tectus ædes perambulatet, insultantem nudo tergo sub mulieris larvâ oreum tulit, onusque improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitibus natum sub exuviis ursi terrorem sibi injicientem cultro tantum jugulavit, mox

CECOC.

errore intellecto perfanavit. Ad ejus preces cum defunctus è feretro resurgeret, inter fugientium ab eo spectaculo turbam ipsum quoque vidisses. Fluvium cum trajicere non posset, in alteram ripam D. Magdalena unà cum equo transportavit. Eadem facienti adfuit, hominumque absentiam satis unica pensavit. Iam inter monachos mori sibi visus, & manibus MARIE ac Friderici Cæs. tumulari, flammam habuit arbitrati piaculares, Genios item bonos malosque, hos corvi exuvijs horridos, illos cygneis (aut quascunque alias demum miramur & amamus) pennis superbos. Porro sacrificaturo mensam & vestes Cælites ministrarunt. Cantantibus benedicere vidit ab alto DEI manum. Iam ad ægrum septem continuos dies Christus Christi que Mater (utique optimi medici) inviserunt. Cum morituro verò horas precarias iidem visi percurrere, & quidem cucullum etiam ipsi induti. Superi vos comœdias & risum nobis datis mortalibus. Nos scilicet tragœdias & lacrimas reddimus. *Ex Cæsari. l. 7. c. 16.*

Quia Christi nomine vocatus es Christianus, petendum tibi est, ut actu tuo nomen hoc sanctificetur & honoretur in te: quia sicut virtutum fama nominis tanti resplendet ad gloriam, ita malè conversantis infamia ad ejusdem nominis redundat injuriam. S. Pet. Chrys. serm. 69.

S. A G A T H A. V. M. 5. Februarij.

ANNO CC. LIV. AGATHA Catanam ad Quintianum Prætorem abducitur. Deperibat hic Christi sponsam. Quare eam Aphrodisiæ lenæ commendat; facile ratus fidei castrum evertere, ubi

ubi prodita pudoris arx conflagrasset. Ambulavit illa per omnes fraudes, sed cæcam ad munera, surdam ad blanditias & minas invenit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyriq̄ue ubera auferri imperat. Tulit facillè eam jacturam virgo, gnata Ecclesiæ sobolem non tam lacte matrum, quàm sanguine martyrum ali: sed nec uberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore jam carnifex, dum nudam in testatum fragminibus prunisq̄; volutari mandat, ecce mota insolite terra, cum duos supplicij auctores oppressisset, populum etiam ita commovit, ut re ad seditionem spectante, ad carcerem virgo reduceretur. Ibi inter vota animam in sinum ac amplexus Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ Cærites marmore ornarunt cum hac epigraphæ: *Mentem sanctam; spontaneum honorem Deo, & patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas virginis direpturus traiecit, equorum calcibus in undas exturbatur, libidinis & avaritiæ sitim positurus. Ajunt corpus ejus nunquam repertum sepulchro caruisse. Nimirum, ut castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari
Ex Surio.

Christi exemplo vivendum est tibi. o pudicitia amator, si Sanctorum cupis habere consortium. Ab immunditia & turpitudinis cogitatu peccatus emunda, quoniam nullos nisi sanctos & justos, simplices & continentos caelestis aula suspiciet. S. Laur. justin.
Lign. Vitæ cap. 3.

BB. XXVI. IAPONES MM.

5. Februarij.

Nillam Oriens tam nobile, quàm Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII. sanguine

sanguine suo Iapones tinxerunt. VI. erant supra
 XX. qui Meaci auriculâ multati, Nangasaci in
 crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter
 hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignarij familiâ; quo-
 rum constantiam ex discipulis, ijsque pueris disce.
 Tres erant Sacerdotum nuper ad aram ministri,
 nunc ad crucem socii, ipsi mox futuri Sacerdotes
 victimæ. Ex his LYDOVICVS annorum XI. &
 emittendus è vinculis, si fidem fecisset missam,
 respondit nolle se stultum mercatorem agere, &
 momentum immortalitate mutare; in loco sup-
 plicii suam sibi crucem monstrari voluit, ad eamque
 velut ad cupedias cursu contendit. Calo denique
 in cruce jam propior, oculis totoque corpore
 gestiente, illuc videbatur evolaturus nisi vincula
 prohibuissent. Geminus huic ANTONIVS cantu
 invitavit ad mortem socios, & Davidis verba
 (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus insonuit.
 Idem omnium fuit ad cruces currentium certam-
 en, eadem è crucis cathedrâ conciones, una
 morientium vox Iesum ac Mariam inclaman-
 tium, quæ cum à Christianis astantibus reddere-
 tur, non potuit jucundior Dei auribus Echo ac-
 cidere. Victoribus VREANVS VIII. pontifex
 triumphum decrevit, & beatos pronuntiavit. *Ex*
Ioann. Hayo.

*An non merito coronabitur, qui sic certaverit,
 mundum abiciens promittentem, irridens inimicum
 tentantem, & quod gloriosus est, de semetipso
 triumphans, & crucifigens concupiscentiam prurien-
 tem? S. Bernard. serm. I. de Omn. SS.*

S. BER.

S. BERTVLPHVS CONF.

s. Februarii.

DIVO BERTVLPHO vitam dedit Germania, Gal-
 lia fidem sanam. Hic & iuventa omnibus or-
 namenti cultissimus adolescens facile in Comitis
 Wamberti amicitiam, tum deinde familiam, de-
 nique filium est cooptatus. Mox cum omnia
 unus administraret, quod rem familiarem auge-
 ret, non pauca ijs, qui cum foenore olim redde-
 rent, miseris dedit. Et profecto quod plura in hos
 dispensabat foris, hoc amplius domi opes cresce-
 bant. Neque id Herum Comitem pijssimum late-
 bat, sed tamen aures hujus obsidebant obtrecta-
 tores, qui etiam hodie in aulis, quidquid acce-
 dere pauperibus vident, sibi putant decedere.
 Et forte foras prodire ad Nummularios suos
 BERTVLPHVS properabat vino & pane oneratus,
 cum obuius rogat Herus quid reru gerat? Aquam,
 ait ille, & ligna; simul (Superis piam fraudem ju-
 vantibus) pallio revoluto aquam monstrat &
 ligna. Alio item ostento virtutem BERTVLPHI
 DEVS prodidit. Romam, quod religionis causa cum
 conjuge iuerat, reducem Comitem exceperat,
 ut que sua famulis fatigatis a via quies esset, ipse
 ad pascua equos egerat, custos id noctis futurus.
 Verum cum ingentes caelo imbres ruerent, missus
 qui BERTVLPHVM domum revocaret puer primo,
 ipse deinde Wambertus evocatus ad miraculum,
 spectavit mirae magnitudinis aquilam supra ca-
 put BERTVLPHI pendere, & aquas arcere, pone
 vero a caelo luculentam facem ministrari; ad
 quam otiosus ille scilicet librum nescio quem
 legabat

legebat. Atque ad hoc denique lumen perspicere viri virtutem sese etiam invidia fassa est. *Ex Suario.*

Præmittamus thesauros nostros in Cælum; sint vectores pauperes, qui possunt sinu suo, quæ nostra sunt, ad superna portare. Nemo de fraude dubitet bajulorū; tuta est ista transvectio, per quam nostra ad Deum, Deo fide jussore, portantur. S. Pet. Chryl. ser. 7.

S. GELASIVS CONF. 5. Februarij.

GELASIVM habes, sed unà OPILIVM fratrem pietate ita germanos, ut ex eodem ovo pronatos dicere posses, si non utrumque per nos liceret spectare. Utrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodieque etiam velut lucidissimum cæli sidus, & morbidis propitium suspicit. Et OPILIVM in cælo lucere quid mirum, quando in cælum inter preces oculo, animo abire, imò cum lucem oculorum mors extinxit, radiare tamen visus est? Iam innocentæ & reliquarum virtutum choro dum vivit, vitæ austeritate velut munimento quodam cavit. Itaque totos dies jejunos agere, cœnamque à matre submissam rogatoribus in ponte præbere, ipse satis sacrarum literarum lectione pastus cælique delitiis ebrîus. Pari passu cum OPILIO GELASIVS incessit, in omnibus fratris cedens præterquam virtutis palæstrâ, nihil invidens quam vitæ sanctimoniam. Sed juvenit nosse, quibus artibus invidiam hanc in oculis GELASII cælum accenderit. OPILIVM solum inter præces agere putabat: sed cubiculum ingressus socios illi assistere innumeros Angelos vidit, mox Christi vocem illam audivit: *Sinite parvulos venire ad me, talium est regnum cælorum.* Hoc inquam spectaculum, hæc verba animû sauciarunt; hæc

hæc alas addiderunt GELASIO parvulo, ut ad Christum curreret. non jam nescius in sinum parentis se currere. Nunc cur aliò festinare cernimus pueritiam? An fortè Christus non clamat? ah! ecce hodie iterùm clamat. Sed non audit pueritia. Aures Vlysses mundus obturavit. *Ex Ferrar.*

Intellige esse tibi genus è calo cuius pater habetur in calo; Age ut sanctè vivendo sancto respondeas patri Dei Filium ille se probat, qui vitiis non obscuratur humanis, qui divinis virtutibus elucescit. S. P. Chryss. 68.

S. DOROTHEA V. M. 6. Februarij.

DOROTHEA Cæsareæ pro Christo captiva captivos in triumphum Cupidinem & Tyrannum duxit. Expugnanda enim binis sororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit: atque hæc quidè proditoris crimen sanguine eluerunt; ipsa verò victorias victoriis perrexit necere, cruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam sponso Christo placere virginem, quàm quæ suâ, non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cum faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tædas credere; cum ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi parâ nymphos obambulare; ad supplicii denique locum, ut ad melioris cæli hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut autumnii munus pomum virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix ingressa Elysios campos extemplò liberavit. Adest lectissimus calo Ephēbus, & promissum Theophilo

D

eodem

eodem in calatho ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme rosas non flaccidas, miratur poma non marcida, miratur certantem cum munere suo muneris bajulum, & jam non contentus vidisse horti munera, ad ipsos hortos Christianus per omnia tormenta penetrare contendit, quæ quidem ille, ut spinas generosè calcavit, dum animo volveret, quales rosas quæreret. *Ex Surio.*

Quid istud negligentia, quid pigritia, imò quid recordia est, ut non crebris suspirijs & ferventissima affectione abrumpere hinc, & in illa tam felicia agmina jaculari animos studeamus? S. Bern. serm. 5. de om. SS.

S. AMANDVS EPISC. 6. Februarij.

Quid juvenus, quid ætas virilis facis? Mundum & cum mundo patrem AMANDVS puer vicit, & cum Religioso negaturum se ille hereditatem minaretur, amplam sibi hereditatem supererere in cælo respondit; caveret ipse parens, ne hæc excideret. Romam deinde ad D. Petri supplex ivit. Hunc ibi in somnis vidit, & auctorem habuit Gallia repetendæ. Sed & in puppi eundè tépestate jactatus patronum conspexit. Iam Trajectensi insulâ condecoratus cum reo, cui laqueo gula frangenda erat, servare precando apud immitem judicem non posset, vitam ablatam certè precando apud Deum restituere potuit. Regis Dagoberti filium (Sigebertus fuit) cum fonti lustrico admo- veret, precibusque Divi nemo verbum solemne Amen subjecerit, id ipse infans XL. tunc dies natus subjecit, unico verbo, & in AMANDI, & suas laudes facundus. Non nemo quod famam AMANDI lacerasset, carnificem dæmonem sensit, suisque manibus laceratus oppetiit. Alij qui mortem Divo machina-

machinabantur, oculis amissis facinus suum, & cum hoc, post preces illius, diem iterum viderunt. Femina quoque lucem restituit, cum primam arborem illa aggressa est excindere, quam divinis antè honoribus (cæca utique) coluerat. Mortuum Aldegundi, virgo in cæli m. vidit deduci ab obviâ candidatorum turbâ, audiitque eos hos esse, quos verbis vitæque exemplis prior ipse cælo transmississet. Nimirum hæc denique generosa indoles est, hi digni homine spiritus, nolle solum, sed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. *Ex Milo. Monacho.*

Qui sperat in Deum, ac toto corde in ejus gloriam luminum suorum defigit aspectum, ad inanisissimas vanitates consecratos semel Deo non debet oculos retorquere. S. Max. hom. de Circumcis.

S. BRYNOLPHVS EP. 6. Februarij.

Natales BRYNOLPHVS domi nobiles foris amplius nobilitavit. Lutetiam Parisiorum profectus egit Musas inter ipsos duodeviginti annos, nec invito Apolline. Siquidem hic doctrinam ejus Scarenfi insulâ coronavit. Tantùm abest, ut generis splendori officiat Musarum commercium. Quin imò literatæ huic insulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos submisit, quando BRYNOLPHO ad genua supplex palâm descendit, & mensæ adhibuit. Sed quid virtutis testem hominem adduco, cum cælum habeam. Precantem ad tumbarum BRYNOLPHI D. Brigittam suavissimi odores afflarunt. Miranti supervenit cum ipso BRYNOLPHO FILIOQUE MAXIMO MATER MAGNA, & His (simul oculis digitoque BRYNOLPHVM loquebatur) *hic est, dixit, qui me dum vixit, vitâ chariorem*
D 2 *habuit*

habuit, Flosculum hunc tu ex odorum reliquiis, quas in terris reliquit, estima. Et tamen (ad Filium hæc dicebat) gemma hæc tumulo ignobili abdita pulchrius nitere prohibetur. Quin amplius co'is, qui tantum te, tantum me coluit? Quid Matri Filius negaret? promisit tunc ossibus sacris eum honorem, quem postea ab altero Episcopo tulerunt. Ego quid hinc exclamem? utinam me omnes audiretis MARIA Sodales! O quam pulchrum est digito Virginis monstrari! quam pulchrum dicier: HIC EST! Ex *Vite Aquilon. Ioan. Vastov.*

Celestis Pater probat muneribus charitatem. Filium se nescit, visceribus caret, naturam negat, ingratus est patri, qui auctorem vita sua non placat obsequiis, non devincit cultu, muneribus non honorat. S. Pet. Chryl. serm. 10.

S. THEODORVS M. 7. Februarij.

VNã virtute Christianã armatus THEODORVS Centurio patriã terrorem draconem confecit. Et erat hoc pugnis majoribus præludere: monstrum alterum majusque Licinius Imp. imminabat. Hic sive quod eam fortitudinem in milite amaret, sive, quod invideret Christiano, ad se THEODORVM evocavit. Quin, cum hic nuntiasset, si ad se ipse Imp. cum Diis suis accederet, fore ut hos merito honore coleret, non dubitavit Licinius, ut superstitioni virum tantum adderet, iter ad illum instituere. Interea cælum pandi videbatur THEODORO, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent, vox quoque ejusmodi allapsa: *Macte animo Theodore; quando ego tibi adero.* Facile sibi ipse THEODORVS hæc somnia, sine alio augure, explicuit, vocemque cæli

cla sici

classici instar habuit. Itaque cū manē Deorum signa è suo larario obtulisset Imp. velut adoraturus hæc in adyta abstulit. Ibi ille & Iovis fulmen, & Martis Palladisque hastas, & Veneris faces Cupidinisque arcus omnibus gigantibus fortior solus fregit, & quia aurea erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cū ulcisci non possent ipsi sese, Licinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORVM, ferro transadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculum accipit. Sed reddidit hos oculo suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo exceperit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

Si dignum Dominus pati duxit, pati servum quomodo videtur indignum? Erramus, erramus: qui non facit quod iussit Dominus, gratis sperat, quod Dominus promissit. S. Pet. Chryl. serm. 28.

S. PARTHENIVS EP. 7. Februarij.

PVER PARTHENIVS piscatum exercuit, & lucrum pauperibus cessit. Sed neque piscator desit esse Sacerdos & Pontifex inaugurator, nisi quod prædam jam nobiliorem (animos) Deo transcriberet. Porro Stygi jam inde ab anno octavo decimo fuit metuendus. Et profectò vix aliis fuit, qui sæpius orcum expugnavit; ut quocumque jam pedem suum ferre PARTHENIVM, inde referre suum malum dæmonem cerneret, etiam è sedibus, quas olim & multas infederat. Et fortè eum ex homine nescio quo proscriptum ibat, cū mitius aliquantum inferno exilium, porcorum corpora hic rogavit. Plus etiam indulsit PARTHENIVS, & si hoc modò cederet, hospitium alterum in homine

mine ostensurum se appromisit. Ille verò in has leges lubens lætusque migravit, fidemque mox pacti fœderis exegit. Hic PARTHENIVS potestatem sui facturum, aperto oris ostio hospitem invitavit. Nec tulit modestiam superbus, abiit potiùs ad veteres lares patriaque regna, inferos. Iam verò edita vaticinia, excitæ lacrimis pluvix, messis in agro sterili, novæ in deploratâ jam vineâ, redditi sedibus suis oculi, pulsi morbi, & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro desiderant. Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aquâ, vel sale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent *Ex Surio.*

Quando moriuntur virtutes, vivunt vitia: illa militant adversus militem Christi; ista sunt Sathana cohortes, ista Diaboli legiones, ista sunt que Mundum sepulchris obsederunt; debellarunt populos, vastarunt gentes, orbem duxere captivum. S. Pet. Chryl. serm. 12.

S. MARINA. V. 8. Februarij.

Mulierem sub togâ, imò virum sub mulieris simulachro ostendimus. Rectè dixeris, sive MARINAM, sive MARINVM dixeris. Nam MARINÆ quidem nomen parens dedit, cum nata est, ubi verò ad Asceterium secum abduxit, cum veste nomen viri indidit, iussitque MARINVM esse, metamorphosin cælo ridente. Patre ergo magistro Asceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè scilicet orco fecit; cum mulier improba vela virili veste repelleret, & per sanctissimam larvam cæcum puerum Amorem rideret, unica virgo tot inter viros jam tutior quàm inter virginum nuper choros. Nempe ubi vulneri locus non est, invidia est. Cum vitium virgini non posset hostis facere, fecit

fecit famæ. Puella, ad cuius parentes divertere solebat MARINVS, cum res cœnobij curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itaque malum ingens cœnobitis parit. Accusata virago peccasse utique se fatetur, factumque fletu uberi damnat & gemitu. Ergo extra septa sancta ejicitur, & subinde filius etiam adducitur buccâ alendus, quam mendicanti ascetæ ministrabant. Sic jam sub alterâ larvâ spectatorem orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cum verum etiam seculus potuisset eluere, unâ cum filio inter claustra recipitur. Mox moritur MARINVS & MARINA deprehenditur. Adest mendax puella à malo hospite orco agitata, & scelus ultro fatetur. Quid faceret hic cœlum, post actam bellissimè fabulam, nisi plausum? *Ex Herib. Rosveido.*

Conscientia bona titulus est Religionis, Templum Salomonis, Ager benedictionis, hortus deliciarum, aureum reclinatorium, gaudium Angelorum, arca Federis, thesaurus regis, aula Dei, habitaculum Spiritus S. liber signatus & clausus, & in die iudicij aperiendus. S. Bern. l. de int. dom.

S. APOLONIA. V. M. 9. Februarij.

NEcdum in flammis eruperat furor Decianus, cum anno ab incunabulis Servatoris L. supra CC. Decio prælusit Alexandriæ nescio cuius hominis insania. Arrogavit ille sibi Vatis nomen, & fictis ad populum criminibus id repente excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facile princeps fuit APOLLONIA Virgo, quæ invalescente vulgi furore, cum jam tota urbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quis

D 5

quis

quis Christo non maledixisset, in virtutis scenam protracta est. Et sanè præclarè personam sustinuit Christianam, quippe cui ore citiùs omnes, quibus ætas provecta in eum diem pepercerat, dentes, quàm Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificum? fortem esse APOLLONIAM excussi dentes, & fractæ malæ loquuntur; ad majora tormenta provocate, nihil humile tam alta spondent principia. Ecce rogos ingens succenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores aut Christum abjice, aut in ignem abjiciere APOLLONIA. Quid hic illa? paululum apud animum suum, quasi consultans, subsistit, mox bullicente jam sanctiore sub præcordijs igne, non morata tortores, generoso ausu ipsa involat in flammis, è flammis ad cælum evolat. Inunc Scævola fortissime Romuli nepotum: Manus tuæ miraculum rogos hujus virginis extinxit. *Ex Surio.*

Si quis hoc dictum corde frequentaret, O Domine quando te diligam! citiùs se sentiret experimentaliter inflammari, quam si de secretissimis celestibus, & aeterna generatione, vel processione millies cogitaret. S. Bonavent, in Theol. Myst. Q. ult.

S. ANSBERTVS EPISC. 9. Februarij.

Non vidit splendidiorem gemmam Clotarii regia, quàm ANSBERTVM adolescentem Superis juxtà & hominibus clarum. Et verò invidit jam tum Clotario Ephebum Deus, & in suam traducere aulam laboravit. Sed & huic pulchrius regia cælum ardebat. Quare sponsam, quam habebat nobilissimã, lubens volens, cum ita ipsa etiam vellet, Christo cessit; ipse, rarissimo miraculo, monachus in aulã vixit, & his ipsis, quibus periret alios

alios videas, ad meliora sanctè abusus est. Certè cum cantus regiam perstreperent, interque modulus dulces dulciores luderent fides, ab his animum ANSBERTVS advertisse ad cælestem musicam perhibetur haud paulò meliorem. Itaque aliis levi pede terram obeuntibus, ipse cælos rectius obibat. Illud credo dices: et go pietas etiam aulam habitat? Rectè. quòd tamen minùs secura hanc habitet; Ansbertus deinceps habitare cœnobium instituit, Abbasque, mox Episcopus Rothomagensis, potiùs inter mendicabula degere. In eum finem Xenodochia complura ædificavit, mensam ipse stravit, convivis suis conviva assedit, eodem & disco, & cibo usus. Iam ne dubites virtuti hostem aulam esse, à Pipino in exilium est pulsus, & maluit ille revocatus morte patriam prævenire. In defuncti brachio Crux visa est rubere, ipse etiam, cum velum injiceretur, oculos aperuisse, ut jam orbis vivum virtutis exemplar etiam in mortuo haberet. *Sur. & Mol.*

Pias aures Domini ad te flecte; lacrymis & suspiriis pro tuis excessibus illum clementer exora; atque canticis spiritualibus illum glorifica: nihil enim magis supernis civibus spectare libet, nihil regi summo jucundius exhibetur. S. Bern. l. med. c. 6.

S. GVILIELMVS CONF. 10. Februarij.

Ingentia scelera GVILIELMVS pari penitentiâ plectere instituit. Conjugio fraternæ conjugis Herodion impar cœnabat unus; quod ostionis in cibum sufficiebat. Ad duella non invitabat sed rogebat obvios, neque jam Duce in se Aquitanie putabat, nisi factionis quoque quæ contra Innoc. Pont. pugnabat, dux esset. Mellea verba Bernardus

D 5 ingesse.

ingesserat; fel merū retulit. minas addiderat; maiores audivit. Ergo secundū divina, Numine manū armatus ad præstolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quam humana, *Hoc*, ait *etiam temnes improbe?* Non erat hoc loqui, sed fulminare. Corruit humi ferōx, & qui nulli antehac victas manus dederat, Bernardo dedit, jamq; dum omnis casum populus miratur, unus GUILIELMVS negat se cecidisse, sed stare denique se credit. Mox Anachoretæ consilio nudum corpus & caput lorica & galea abscondit, longè maximum hostem se expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. inde Hierosolymam tendit, ibi antrum lachrimis implet & gemitibus, qui cælo repulsi audirentur. Sub hæc patriam repetens, dum ex itinere castro expugnando operam vult locare, à viâ salutis penè exerrat cæcus. Tamen eadem nocte in viam redijt, recipitque quos iterum lachrimis det oculos. Mox solitudines montesque mutat, & à cacodæmone, qui patrem mentitus frustra ad vitam veterem revocabat, verberibus immanibus cæditur. Medicinam tamen fecit VIRGO Magna, ut tantū jam vulnera faceret GUILIELMVS. Vltimò in stabulo Rhodis obiit, felicis utique, quàm in palatiis vixerat. *Ex Surio.*

*Vnde superbit Homo, cuius conceptio culpa,
Nasci pœna, labor vita: necesse mori?*

*Cur carnem tuam pretiosis rebus impinguas & adornas, quam post paucos dies vermes devoraturi sunt in sepulchro? animam vero non adornas, quæ Deo ab Angelis præsentanda est in calis? S. Bernard.
in Medic.*

S. A. V.

S. AVSTREBERTA VIRG. 10. Februarij.

VNDAS puella AVSTREBERTA cū intueretur, sacro flammeo caput suum vidit involvi. Placuit ea forma superbæ; laudavit speculum; imò ab eo tempore nihil, quàm Parthenonem cogitavit. Quare nuptias cum aliter non posset, fugam elusit, fugæ comitem parvulum germanum trahens. Ventum erat iterum ad aquas, sed quæ ripas egressæ mare fecerant. At illa aquis sancti propositi olim auctoribus non diffidens, non aliter has quàm pratum casto pede calcavit: ita non repugnantibus jam parentibus Agno desponsa promissum multò antè flammeum accepit. Neque prole etsi virgo caruit. Paulò post in cœnobio Pauliacensi matrem virgines salutarunt. Ex his fuit, cui subnoctem vox è cælo accidit, moneret Antistitam, omnes, ut è lectulo se proriperent, juberet. Dictam, factum. In templum ubi convenere, cubiculum corruit, & pro dormiente virginitate vigilare cælum ostendit. Ampliorem etiam hanc curam pro moriturâ AVSTREBERTA habuit. Iam enim animam cū ageret, alijsque in auxilium Cælites excirent, vidit ipsa omnes eo ordine, quo compellabantur, obvios sibi venire. Quid agimus homunciones? dubitamus pronos in vota nostra Superos esse, quando per nomina citati adsunt? *Ex Sur. & Lippelo.*

Hæc est Christi magna, larga, sola misericordia, quæ Iudicium omne in diem servavit unum, & homini totum tempus ad pœnitentiæ deputavit inducias. ut quod de vitii Infantia suscepit, rapit Adolescentia, invadit Juventus, corrigat vel Senectus.
S. Pe. Chryl. 42.

S. VICTO

S. VICTORIA VIRG. ET MART.

II. Februarij.

Geminum VICTORIA triumphum duxit: de Amore unum, de Tyranno alterum. Vter pulchrior fuerit, tute arbiter esto. Anno igitur salutis trecentesimo tertio, quòd Christiani & coetus pietatis causâ agerent, & sacros Codices profano iudici tradere recusarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormentis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Christiani, quando felicissimo omine ex horû parte VICTORIA stetit, virgo in ipsis cunis magna, magnisque signis jam tunc futuræ sanctitati præludens? Illud vnum quantum facinus fuit, cum obstrepente auribus castissimis Hymenæo, sponso mortali in amplexus ruente, ut hos eluderet, quando alas non habuit, animos sumpsit, & è summo recto præceptis abiit, innoxia templum petiit, verbisque conceptis sponfam Deo se devovit, frustra homine intereâ nuces spargente, quas illa cum rebus aliis humanis dudum reliquerat. Igitur meritò de Victoriâ iudex desperavit, & ne à feminâ triumpharetur, incolumem cum fratre domum ire à tribunali iussit. Sed negavit illa pedem è pugna referre, negavit fratrem se agnoscere, qui non eundem patrem (Deorum cultui abdicatissimus erat) Christum clamaret. Itaque latâ mortis sententiâ virgini palmam invitus iudex cessit. Intereâ nunquam sapius Superi VICTORIAM clamarunt. *Ex Surio.*

Nos qui ad incerta consurgimus, qui inter insidias diem ducimus, qui horarum varietates, momentorum motus, verborû lapsus, actuum pericula sustinemus, quid

quid est, quòd matutinâ prece totius diei custodiam
 nolumus postulare? quid est, quòd homini toto
 tempore assistere libet, Deo nec puncto assistere libet?
 S. Pet. Chryf. serm. 34.

S. ANTONIVS EP. 12, Februarij.

Invidebis juvenus suum ANTONIO puerulo
 Doctorem. Hic, si nescis, S. Spiritus erat Hoc,
 neque alio magistro primas ille literas didicit. Et
 verò Minerval cælo dignum persolvit; sive cum
 ludentis pueritiæ societatem averfatus viro dignâ
 puer egit, aras struxit, aris thura, & quæ thure sua-
 vius olent apud Superos, preces dedit; sive cum
 postea mundo totum sese surripuit Numinisque
 cultui inter monachos mancipavit. In hac quoque
 virtutis scholâ tam profecit ANTONIVS, ut in
 suam deinde sententiam mundi que contemptum
 etiam parentem pellexerit. Et vidisses tunc gran-
 davum parentem sub filii disciplinâ adolescere,
 vitæ rationem à filio discere, jamque in filio pa-
 rentem agnoscere. Sed hoc quoque mortuo AN-
 TONIVS in hereditatem miseros evocavit. At cum
 in tot heredes non sufficeret illa, ingentem auri-
 vim Angelus auctarium adjecit. Plura deinde E-
 piscopatus Constantinopolitanus suggestit, ut in-
 fula jam non tam ANTONIVM quam miseros tege-
 ret. A morte mulierem, quæ crus fregerat, ut fu-
 nus comitari posset, in pedes erexit, & ut hæredes
 suos neque mortuus videretur neglexisse, cresce-
 re, quæ tunc erogabatur, inter manus stipem fecit.
 Odor, denique mirus etiam in cadavere virtutem
 laudavit. Ex Niceph. apud Sur.

Esto homo, esto & Dei sacrificium & sacerdos
 induere sanctitatis stolam, præcingere baltheum casti-
 tatis

ratis, sit in velamento capitis tui Christus, crux in frontis munimine: in odorem thymiana orationis semper accende, altare cor tuum pono. S. Pet. Chryf. ser. 108.

S. IULIANVS CONF. 12. Februarij.

Quoties dum hostem petit, se sauciat & suos ira! Domo aberat IULIANVS, familiam conjugę curante. Interea parentes adsunt, & quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quàm præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etiam absenti IULIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutatur, epulo laurissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somnabant: cum ecce adest hic, & ubi primùm à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspitio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies facinus monstrant. Hic demum IULIANVS non longiùs fugisse se parentes ingemiscere, accusare paricidas manus, ultrò omnes culeos advocare, denique cogitare, quì nefas tantum seridò in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas construxit, rectiùs in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cum leprosi formam Christus induit. Hunc cum IULIANVS transportatum foco fovisset ridentem, mensâ esurientem, & suo lectulo dormiturentem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosius probare, quo hospite

hospitibus nobilioribus jam fræquentari ædes videbat. *Ex Petr. de Natal.*

Ille viam Domino suo parat, qui luxuriantis carnis respuens voluptates, toto mentis sue spiritu suspensus ad Deum vigore se castitatis accingi: optimam parat Domino viam qui cogitationes suas, avaritia fluctibus astuantes serena conscientia tranquillitate compefcit. S. Max. hom. de S. Ioan.

S. MARTINIANVS C. 13. Februarij.

Vitam solam MARTINIANVS agere cœpit octo & decem. annorum adolescens. Dæmon malus eiecturus statione suâ militem, veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo merito humi eum repere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum decipiat, iterum mulierem subornat. Adest hæc panniculis involuta, & velut à viâ exerrasset, magnis ejulatus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hospitium orat, aperit MARTINIANVS à feris feminam defensurus, se lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem pænè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans. age dixit, lubeat peccare, si vel has flammæ lubet ferre. Extinxit hic rogi Veneris ardorem, tuum præcipuè cum lacrimas meretricula etiam, damnatâ jam Venere, affudit. Cæterùm MARTINIANVS in ripem è medio mari eminentem secessit. Hic quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerem planè regnare in mari

mari discit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hic Verò MARTINIANVS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori saluum reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

Multi Diaboli fluctus sunt in hoc mundo, temptationum multa naufragia; à quibus ita liberari possumus, si clamantibus manum suam Salvator extenderit: Nos ergo clamare ad Dominum non cessemus, ille auxilium solitum non negabit. S. Maxim. hom. Hyem. ult.

S. IORDANVS CONF. 13. Februarij.

Quem nudus in cruce Christus movet, ille tegere hunc à IORDANE discat, qui cum pauperi, quando ad manum nummi non erant, balthcum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchrè locatum credidit: quin ut totum jam Christum tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanis avellendi, & trahendi ad æterna ars & dexteritas. Eloquentiâ sua quocumque voluit totam concionem impellere novit, multum eam ob rem ab orco infestatus. Interea tamen Cælitè, & ex his præcipuè Cælitum REGINA favebant IORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divinas, è manu IORDANIS librum accipere: aliàs cubicula dormientium alumnorum lustrare, quin ipse Divus, festo,

quo

quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc è summâ arâ, ad illa cantantium verba) *Gloria Patri, &c.*) prehensâ filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos provocare. Ceterùm dum Terram sanctam petit IORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulsusque ad beatiorum est Solyam. *Ex Surio.*

Debemus surgentes gratias Christo agere & omnino dies opus in signo facere Salvatoris. Nam in uno signo Christi omnium verum est tuta prosperitas: Qui in hoc signo seminare cœperit, vitæ fructû conseqetur aeternæ. S. Max. de carn. host. non timend.

S. AVXENTIUS ABB. 14. Februarij.

AVXENTIUS, cùm eodem in contubernio non convenire Marti & vitæ innocentiæ perspicere, ut DEO vacaret, vacationem à militiâ sibi impetravit. Neque arma tantùm posuit, sed ut miserum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris suspendit. Aliàs quò pauperibus stipendia numeraret, operam suam inter opifices locavit. Oxeam deinde montem conscendit, atque iterum, sed melior miles sub pellibus vixit, omni aliâ veste abjectâ. His horridum pueri Pastores, cùm gregem amissum quærerent, feram putarunt. Sed ille, quâ erat in juventutē humanitate, facillè se hominē probavit, imò homine majorem ostendit, cùm vates pueris absens edixit, quò greges aberrassent. Inter hæc celebrari ab accolis concurrentibus cœpit, cùm passim ægri venirent, sani redirent. Ipse Imp. Marcianus familiariter usus viro fuit, & ad Chalcedonense Concilium evocavit. Ibi dum Patres præstolatur, & velut impostor

impostor habetur, à columbâ cibum accepit. Verbis deinde ac miraculis Christi divinitatem & virginitatem Christi Matris propugnat. Obiit denique longâ patientiâ clarus, & vermes, cùm è putrido vulnere exciderunt, loco suo reponere solitus. Nos delicati vermium nomen horremus, sed mortui baculo scilicet (ut ille canes) abigemus.

Ex Metaphr?

Quid est parare viam Domini, nisi adveniendi de celo Iudici, purgato à vitiis pectore, simplicis cordis habitaculum preparare? Quid est rectas facite semitas ejus, nisi ut tales actuum tuorum tibi munias vias, quas perambuare propitius veniens ad te Dominus delectatur? S. Maxim. hom. 1. de S. Ioan. Bapr.

SS. FAUSTINVS ET IOVITAMM.

15. Februarij.

S Vb annum Christianû C. XXXII. cùm Brixien-
sis Pontifex Apollonius metu tyrannidis fugâ
subduxisset sese, ne barbaro furori lacerandus
Christi grex pateret, meliores in locum Pastores
FAUSTINVS Sacerdos, & IOVITA Diaconus sue-
cessere. Certè animas suas non multò post im-
pendere gregi suo non dubitarunt, cùm memora-
biles prius pugnas edidissent, quibus non modò
Italicum Comitem sed Adrianum ipsum Imp.
quin inò ipsos Deos triumpharunt. Solis enim
Colossum adorare iussi, hunc primò in carbones,
deinde in favillas redegerunt, filio suo Phaëthonti
posthac similem. Iam leones, leopardi, ursique
virtutem in Pastoribus nostris horruerunt, &
cùm prius carnifices, interque hos sacrificulum
Saturai, Comitemque Italicum lacerassent, impe-
rio Martyrum in silvas, & nemora sua emigrarunt.

Post

Post tot victorias etiam inter flammās cantare
Præna placuit. Denique ubi per omnem Italianam
circumducti omnia theatra sanguine suo pinxe-
runt, patria rursus excepit, & gladio cæcos coro-
navit. Fama obtinuit Angelos cælo ad victos de-
volasse in carcerem, & sacram Eucharistiam præ-
sentibus Ministros adstitisse. Videtis Mariani, in
quorum officium inoletis, cum ad aram servitis?
Profectò aut muneris hujus vos non pudebit, aut
Angelis similes esse pigebit. *Ex Suario.*

*Cum Ecclesiasticis officiis ritè credatur Angelo-
rum semper adesse præsentiam, nostramque vigilan-
tiam sive desidiam non modò diligenter attendere,
sed & superno Iudici cuncta per ordinem nunciare,
quanto putamus adversus nos zelo moventur, dum
in conspectu illius nos irreverèter sedere conspiciunt,
cui ipsi trementes assistunt?* S. Pet. Dam. l. 3. Ep. 8

S. SIGEFRIDV S EP. 25. Februarij.

Liceat exclamare, ô mores! ô tempora! Quos
nunc pellit Anglia fidei Doctores, hos olim
velut Colonias meliores in orbem omnem mit-
tebat, ea demum fœdera cum regibus sancta esse
censens, quæ fides, quæ, quos diximus, feciales pe-
pigissent. Ita Olavus Suecorum & Gothorum Rex
præconem verbi divini SIGEFRIDV M impetravit
ab Angliâ, quem hodie rectiùs ipsa accerferet. So-
cios ille traxit Vnamannum, Sunamannum & Vi-
vamannum nepotes suos. Poterat Insula deinceps
Fortunata dici, postquam hi heroes ad illam ap-
puli sunt. Certè beatum se putavit, qui Insulæ
præfectus erat, cum inter sacra à SIGEFRIBO tolli
in altum non jam panis umbram, sed aug: stâ spe-
cie puerum vidit; moxque pueri hujus manibus
manus

manus dedit. Non incruenta tamen victoria SIGEFRIDO fuit. Cæsi tres nepotes, mœrore temperarunt triumphum. Cæterum dum ponè stagnum obambulat, tergeminum lumen videt; hoc indice urnam; in urnâ capita tergemina. Hîc vero vindictam clamanti SIGEFRIDO, *vindicabit*, è capitibus unum respondit. Mox altero *quando nam?* roganti, tertium caput, *in filios filiorum*, subjicit. His aliisq; prodigiis illustris SIGEFRIDVS tumulum accepit in templo, quod Vexione Angelorû jussu exædificarat. Nunc inter Anglos Angelosq; quàm rarum commercium? quàm magnum, ô Magne Gregori, discrimen? *Ex Vit. Aquilon. Ioan. Vastiviti.*

Gemina dulcedo suavitatis exuberat in pectore Domini IESV, longanimitas videlicet in expectando, & in denando facilius: ad hoc autem diu suspendit sententiam ultionis à contemnite, ut quandoque gratiam remissionis præstet in pœnitente. S. Bern. ser. 9. sup. Cant.

S. SEVERVS. C. 15. Februarij.

ESt quod in Sacerdote SEVERO speculentur ii, non animarum, sed rem suam qui curant Sacram ædem, & in hâc, ne Marianum fuisse dubites VIRGINIS aram curabat SEVERVS, vitæ integritate, & miraculis multum illustris. Fortè putandis vitibus insistebat, cum supervenit, qui ægrum, nescio quem, opem afflagitare ultimâ nuntiat, cæterum sacris munitum non adhorrere ab ultimâ luctâ Respondet SEVERVS, & affuturum se illico spondet. Vt tamen operi finem imponat (perpauxillum supererat) moram aliquantulam facit. Indè celeri gressu dum ad moriturum contendit, ecce mortuum audit. Hîc enim verò palam SEVERVS se incusare, veniam suam ut curaret

ret, Domini vineam neglexisse, morte crudelior
rem se fuisse: illam corpus peremisse, sese animi
latronem esse. Igitur funeri affusus non prius à
precibus lacrimisque, quam à morte defunctus
surrexit. Et narravit hic jam se ad ignea & tene-
bris infesta loca abductum poenas ultimas daturum
fuisse, nisi Ephebus intercessisset candore insignis,
lacrimisque donatum SEVERI tantisper nuntias-
set, dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur
has, & septimo post die felicius obiit. Quid hinc
illi, quos morituri non è vinea, sed vini tabernâ
vocant, & sæpè heu! frustra vocant, qui tamen ab
inferis revocare animos non possunt, sequi possunt?
Ex Dialog. S. Greg. l. I. c. 12.

*Totus mundus ad unius anime pretium aestima-
ri non potest; non enim pro toto mundo Deus animam
suam dare voluit, quam pro anima humana dedit:
sublimius est ergo anima pretium, qua non nisi san-
guine Christi redimi potuit. S. Bern. l. Med.*

B. NICEPHORVS MART. 16. Februarij.

NICEPHORVM Martyrem dicimus. Si iræ non
cedis, Lector, martyrem alterum te dicimus.
Fuit NICEPHORO familiaritas cum Saprithio Sa-
cerdote à teneris contracta. Ea cum pueris cres-
cere, adolescere cum adolescentibus visa, demum
præter spem omnium in fatale odium vertit. NI-
CEPHORVS quodd minus fellis animo gerebat, &
majestati Sacerdotum oppidò faveret, de resar-
ciendâ amicitia cogitare, ea que super re per in-
ternuntios agere. Sed aures Saprithii ira obsessas
tenebat. Interea gravis in Christianos tempestas
Antiochiæ exorta turbine suo etiam Saprithium
involuit. Nihil tamen in tormentis, aut dixit, aut
feci.

fecit Christiano indignum. Iamque ad palmam vocabatur, cum semel iterumque NICEPHORVS ad genua euntis accidit, lacrimansque veniam rogat. daret hanc moriturus pro Christo, si non sibi, certè ipsi Christo mortuo inter preces pro hostibus fusas. Audiebat hæc Spiritus, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORVM est. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui se ipsum nollet triumphare. Cervicem præbere iussus, mortem turpi vitâ redimit, & Christi Sacerdos facere. cheu! Iovi promittit. nequequam per omnes Superos obstante NICEPHORO, non referret, quem cælo jam posuisset pedem, non dimitteret, quam jam jam prehensisset palmam. Ne tamen gratis licet gladium strinxisset, accurrat ipse NICEPHORVS, & succedaneam victimam se obtulit. quid multis in aliena præmia involavit.

Ex Metaphr.

Discordans & dissidens nec si pro nomine Christi occisus fuerit, crimen dissensionis poterit evadere; quia scriptum est, qui fratrem odit, homicida est; quale ergo delictum est, quod nec Martyrio sanguinis potest abluiri? S. Cypr. serm. 6. de Orat. Dom.

S. IULIANA V. M. 16. Februarij.

Pulcherrimâ formâ IULIANA pulcherrimè est usa. In hæc enim velut speculo opificem hujus DAVM cepit intueri. Christo igitur addictam parentes Eleusio desponderunt, viro nobili & urbi Nicomediæ Præfesto. Sed quia superstitioni hic deditus erat, negavit IULIANA sibi fœdera nuptialia cum illo fore, qui animum hostilem in thorum ferret. Ab hoc proposito ut dimoveret parens, arietes admovit, minas; repulit virtus. Egit cuniculos,

culos, blanditias; elusit. Inclusit carceri, thoro illa hunc prætulit. Tandem Eleusius, ille nuper sponsus, sit sponsæ iudex. Mox in carnificem abit. Cædit verberibus, quod nuper laudabat corpus. Suspendit, quibus nup. r captum se fatebatur, capillis. Vrit ferro ardores suos, artus castissimos. Et has demum illa blanditias in sponso laudavit. Interea boni Angeli vultum indutus malus, satis ait virtuti datum esse. Dissimularet posthac pietatem. Superis cordi cor fore, quod pervium utique illis esset. At IULIANA, fraude inter preces cognita, vincula sua exiit, & consiliario pessimo induit. Vincito verbera etiam addit. Tunc sub virginis manu genuit orcus, & malum Angelum bonus risit. Porro martyr flammis ad quas damnata erat, lacrimis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, denique prius quam manum iudici proco daret, caput dedit. Mox tamen etiam pœnas hic. Undis enim haustus, & in lictus eiectus in cibum canibus cessit, dignum nactus tyranno sepulchrum. Ex Metaphr.

Demonum est, malas cogitationes suggerere; nostrum est, illic eas expellere. Voluntate suâ cadit, qui cadit: & voluntate Dei stat, qui stat. Cogitatio tamen immunda mentem non inquinat. cum pulsat, nisi cum hanc sibi per delectationem subjugat. S. Bern. de Int. Dom.

S. SABINVS EP. 17. Februarij.

Quis fidem habeat? Plura Pont. SABINVS vidit, cum oculos senex amisit, quam prius cum utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo pervia sunt, arcana animarum & longè absentia, perspexisse memorant. Et ecce adest hoc ipsum feliciter experturus Tocila. invitatus ad cenam frugalem

frugalem affidet, principē tamen locum Episcopo Rex cedit. Paulò post miscet puer vinum, & SABINO porrigit. Hic Totila prehensum clam manu poculum regiā manu ministrat, nec tamen fallit oculatissimum cæcum. Capit hic & doctam fraudem beneficio ingenti pensaturus inter risum *Vivat, ait hac manus*, Præmium igitur nobilis pocillator tulit, sed malum alter maximum, qui auctor esse puero non dubitavit; ut merum veneno temperaret. Erat hic SABINO in sacris Diaconus & longævo seni infulam inuidebat, suam (ut ipse quidem pura bat) hæreditatem, sed contrā factum. Hoc enim etiam prævidens SABINVS egregium Ganymedem prælibare iubet. deprehensus ille, & mortem longam, quam meruisse se viderat, alter à morte, sed brevi præoccupaturus impigrè ori poculum admouet. Sed rapit à manu Episcopus, & i potius inquit, & Diacono nuntia venenum me bibere, cæterum Episcopum illum minimè futurum. Simul cruce ducta poculum siccatur. Non SABINVM, sed Diaconū bibisse dixisses. Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem vulgò alienam se bibere ajunt, Id verum an sit, nescio. Alienam certè SABINVS mortem bibit, *Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.*

Semper Diabolis nostris saturatur ex culpis: Ille cibum nostrum deducit in crapulam, potum nostrum in ebrietatem diffundit, ut mentem faciat amentem, carnem luteam reddat, corpus animi domicilium, anime vas, murum spiritus, virtutum schoolam. Dei templum in scenam criminum, in vitiosum pompam, in voluptatum redigat theatrum. S. Pet. Chrys. serm. 12.

S. HEL-

S. HELLADIVS CONF. 28. Februarij.

Primam ætatem maximamque vitæ aulicus HELLADIVS, alteram monachus, ultimam Pontifex egit; omnem ita, ut dubitem, quam sanctius. Rempublicam cum adhuc administraret, latere jam tum sub purpurâ monachum deprehendisses, ita modestia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monasteriû Agaliense ferebat, descendere HELLADIVS ex equo, amissoque famulorum & clientum grege, Dei servis operam suam locare, furnoque instruendo ligna comportare iis humeris, quibus regni onera solebat. Quantum Superi! refert, quibuscum familiaritatē in eas. Consuetudo hæc sancta paullatim omnem mundi pulchritudinem ex animo HELLADII delevit, & id denique potuit, ut sanctissimus aulicæ servitutis transfuga pro pileo cucullum inter non ignotos jam Sodales quæreret. Dedere & hunc & monasteriû præfecturam insuper. Mox Toletana quoque insula invitum texit. In hac maxima gemma eminebat ultima modestia, quâ iterum mendicabulorum societatem purpuratus ambiebat. Atque hos quidem ita foveri ab illo vidisses, ut spiritum illius ex horum pendere crederes. Obiit annis meritisque gravis, cum literis mandare nihil voluisset, pluris faciens scribenda facere, quam scribere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Not. Mart.*

Quomodo non verè humiliabitur anima in cognitione sui, cum se perceperit oneratam peccatis, mole mortalis corporis aggravatam, terrenis intricatam curis; carnalium desideriorum fece infectam, proclivem ad vitia, invalidam ad virtutes? S. Bern. serm. 36, sup. Cant.

E

S. AVXI

S. AVXIBIVS E. 19. Februarij.

AVXIBIO patria Roma fuit ; natales & census patrij ; indoles à primis annis in Christianam religionem prona. Tam nobilem civem in exilium , qui minimè debebant , parentes egerunt. Cùm enim nuptias , ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur , non possiet aliter quàm fugà declinare , in Cyprum abiit felicissimus exul. Nam fausto pede cùm in Marcum Barnabamque offendisset , ab illo fonte sancto tinctus & Christianis junctus est. Mox doctor pietatis ex discipulo factus , cùm primitias Deo sacrificulum Iovis peperisset , à Paulo magno Episcopus Soluntis est creatus. Mita dictures. Vnicus Christi miles AVXIBIVS totam sub jugum Evangelii urbem misit , & ne AVXIBIO careret , alterum , Auxibium accivit , & successorem in munere legit , consilium Deo probante. Nam fuit cùm sub arbore somnum cepit hic Auxibius , & noster superveniens spectavit ingens fornicatum agmen à latebris suis ad dormientē iter instituere , vatesque futuræ dignitatis caput ejus in coronæ formam ambire. Itaque Auxibio insulam reliquit AVXIBIVS moriens. Tumulum ejus asylon ajunt fuisse morbidorum. Quin cùm ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco insessi , obvius ipse AVXIBIVS his prodit , & cedere sibi , ut æquum erat , è viâ dæmones fecit. *Ex Surio.*

Quid cum terrâ illi , qui possidet calum ? quid illi cum humanis , qui adeptus est divina ? nisi forte placent gemitus , eliguntur labores , amantur pericula , pessima mors delectat , & illata mala bonis sunt gratiora collatis. S. Pet. Chryl. serm. 25.

B. C O N.

B. CONRADVS PLACENTINVS C.

19. Februarij.

DVM feras vehatur CONRADVS, ipse venator
 celo sit præda. Etenim cum, quod feræ du-
 metis se abdidissent, irâ succensus silvas quoque
 succenderet, facinusque in nescio quis pauper-
 lus laqueo jam jam lueret, accurrit CONRADVS, &
 innocentem confessione suâ, damnum nummis
 redemit. Subinde iterum silvas saltusque, sed san-
 ctius jam amavit, & in loco, quem hodie etiam
 nomine suo nobilitat, vitam solam agere insti-
 tuit, jamque cælum captare, cælo retia ponere.
 Verum cum vicissim retia illi Cupido strueret, ar-
 tes fugiendi nuper à feris edoctus in vepres se
 nudum abiecit, indeque iterum saucium Cupidi-
 men risit. Porro ad olecenti scelerato, & jam jam
 hastâ è cælo transfigendo clypeum preces suas
 objecit. Hospitem Episcop. Syraculanum cum ha-
 beret, quatuor in symbolam à cælo placentas ac-
 cepit, aliàs pro operis panes recentes. Alii cum
 carnem illi suillam feriâ VI. apposuissent, iussit
 hanc in piscem abire, calumniamque impactam
 ostensis spinis, squamisque elusit. Mortuus in ge-
 nibus tamen deprehensus est stationem suam re-
 nere. funus ultrò laxit sive laudavit potius æs
 campanum Neti & Hyblæ. utraque civitas cum sibi
 corpus vindicaret, Hyblenses neque movere, Ne-
 tini facili negotio loculum auferre potuerunt, puto
 quod propior Netinis jam assueverat cum illis ha-
 bitare. *Ex Ferrar.*

*Cū spes misericordie est, cū tempus est venie, cōsi-
 teamur patri, ne Iudicē sentiamus: prodamus qua fe-
 cimus pietati, ne severitati cogamur exolvere, qua ta-
 scemus.*

cemus; dicamus indulgentiæ tempore delicta nostra, ne ad excipiendam sententiam desinemus: S. Pet. Chryf. serm. 42.

S. EVCHERIVS EP. 20. Februarij,

EVCHERIO nascituro infulam Aurelianensem Angelus promisit; dedit deinde hanc Carolus Martellus; sed idem, cum aures calumniatoribus præberet, pessimo consilio ademit. Excepit Colonia exulem parum jam morantē, quā in parte exiliū potissimum viveret, cum exilium esse totum orbem non malē jam tunc credidisset, cum Monachum prius quā Episcopū induit. At verò gravius jam erit Carolo cælo exulare. Certè EVCHERIVS dum inter preces inferorum erga stula contemplatus est, vidit hunc ipsum Carolum non jam purpurā, sed ignibus ardere, didicitque ob manus sacris injectas spoliisque pauperum ditatos milites (time ætas nostra) corpore quoque jam pœnas dare. Atque EVCHERIO si fidem non dedit Gallia, certè tumulo potuit dare, qui apertus præter ignium vestigia vacuæque tumbæ custodem draconem, nihil ostendit. Itaque, qui exulare virtutem regno jusserat, tumulo etiam exul fuit, eum interim EVCHERIVS cælo receptus rideat illos, qui patriam in terris quærunt, neque vacuum Gallis tumulum ostendat, quando in illo cæci oculos suos, claudi pedes, miseri passim omnes salutem reperiunt. *Ex Surio.*

Quid profuit mortuis inanis gloria, brevis letitia, mundi potentia, carnis voluptas, falsa divitiæ, magna familia & mala concupiscentia? Vbi risus? ubi jocus? ubi jactantia? de tanta letitia quanta tristitia? post tantam voluptatem quàm gravis miseria? S. Bern. in Med.

SS. MAY.

SS. MAVRITIVS ET SOC. MM.

21. Februarij.

NVnquam tam fortiter pro suâ urbe Romanus miles, quàm pro fide Romanâ MAVRITIVS cum sociis depugnavit, Thebæ Legionis Antesignano ut nomine, ita virtute par, & cum eodem Religionis hoste Maximiano Apameæ compositus, quem prior ille Agauni in Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus in piûm agmen vinculis, flagris, uncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorum carnificum turbæ suggerebant. Sed stabat immota ad hæc omnia fortissima Martyrum phalanx: gaudebat in vinculis; ridebat ad flagra, hebetabat uncos ac ferrû, ovabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis inventum MAVRITII animum tentare aggressus est. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per hujus jugulum parentis cor petitur; sed repulit affectum paternum facilè Christi amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat mediûs paludem inter & flumen, muscis, vespis, & id genus animalculorum examinibus infessus. Hic ultimum committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filii corpus, scopus omnium militum jaculis ac sagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum suis MAVRITIVS, palo alligatus, melle illitus, innumeris vesparum aculeis confossus, & tamen vel sic etiam victor triumphat in parvis bestiis maximum tyrannum; mortemque demum obit melle, quo manabat, dulciorem. *Ex Men.*

Nemo dicat, quod temporibus nostris Martyræ certamina

tamina esse non possint: Habet enim & pax nostra Martyres suos: Nam iracundiam mitigare, libidinem fugere, justitiam custodire, avaritiam contemnere, superbiam humiliare, pars magna Martyrij est. S. Aug. serm. 250. de Temp.

S. PETRVS DAMIANI. 22. Februarij.

D Vbites magisne primò fortuna PETRVM, an PETRVS deinde fortunam fugerit. Infans fame siti que periisset, nisi ubera, quæ mater dicam an noverca? morturo negaverat, aliena nutrix præbuisset. A fratre natu maximo porcis pascendis præfectus cum nummum reperisset argenteum, cogitanti in quas potiùs illecebras eum expenderet, sanctior cogitatio persuasit Sacerdoti dare sacra facturo. A Damiano denique fratre, cujus velut patroni nomen postea tulit, literis admotus, eas primò celeriter didicit, mox etiam applaudente Italiâ docuit; sed memor injuriarum, quibus mundus eum exercuerat, blandientem jam & ipse averfatus, inter summos honores, corpus cepit duriter habere, æstum libidinis rigentibus aque mergere, sub veste splendidâ cilicium occultans, denique inter Anachoretas se abdere, ibique è discipulo magister sanctioris vitæ miraculis coruscare. Tantam virtutem Pontifex purpurâ ornavit, quam cum nemo unquam digniùs, & majore Ecclesiæ bono tulisset, anno M. LXXII. cum vicâ posuit; vel eo solo nomine, quod Officium Horarium D. Virgini sacrum in memoriam & usum pristinum revocavit, omnibus Sodalibus memorandus, ex cujus divinis scriptis, vel hos versiculos, quos suo tumulo inscripsit, recoluisse operæ pretium sit:

Vive

22. Feb. VITAE SANCTORVM. 103

Vive memor mortis, quò semper vivere possis:

Quidquid adest, transit; quod manet, ecce venit.
Quam benè providit, qui te malè munde reliquit,
Mente prius carni, quàm tibi carne mori.

Ex Surio & Baron.

Ei, qui omnia elargitus est, universas opes dato;
nunquam Dei liberalitatem vinces, quamvis om-
nium tuarum facultatum jacturam feceris, quam-
vis te etiam facultatibus adjunxeris; Nam hoc
quoque ipsum accipere est, Deo aliquid donare. S.
Nazianzen. Orat. de amor. pauperum.

S. MARGARITA POENITENS.

22. Februarij.

MARGARITAM hanc in Perusino agro inve-
nimus: nitorem ejus in juvenia Amor tur-
pis extinxit, restituit deinde D. Francisci discipli-
na. Viro nobili olim, imò Veneri serviebat. Is do-
mo quandoque abiit, cane comite. Hæc post dies
non multos lacinia prehensam MARGARITAM ad
struem lignorum deduxit, oculis, latratuque ro-
gare visa, ut ligna amoveret. Amover, Dominum
agnoscit; sed jam mortis larvam. Enimverò ex-
horruit, & in alieno vultu suum contemplata, for-
mam, mundum, & ante omnia vitam priorem la-
crimis damnat. Et abluerunt hæ brevi latentem
in cæno MARGARITAM; vitæ rigor velut scalpel-
lum pulcherrimam reddidit, ut jam prodigijs
splenderet. Et primò, ne VIRGINIS immemorem
putes vixisse, id precibus exoravit, ut dolores,
quos stans illa ponè crucem pertulerat, etiam ipsa
perferret. Sensit, & sub horam tertiam inter
manus multorum collapsa, inde horâ nonâ mo-

E 4

rien. i

tienti Christo commori, nec nisi sub vesperam redire in vitam visa est. Aliàs Crucifixo in hærens multa gemitibus rogabat, cum è cruce Christus

Quid vis misera? Illa, Nihil aliud præter te Domine. Ignosce MARGARITA, avara nimium es. aut verò dic, poterásne amplius exigere? Ex Ann. Minorum.

Ecce qualiter manumittit, quali premio honorat suum diabolus servitutem, ut mors simul & finiat vitam & inchoet pœnam? at qui Christo serviunt, illusâ morte, cum stipendiis sanctitatis perpetuam transferuntur ad vitam. S. Pct. Chryl. serm. 114.

S. LAZARVS CONF. 23. Februarij.

Pictorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARVS est, monachus idem & Apelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Veneres Cupidinesque (oculorum laqueos) sed VIRGINEM & in VIRGINIS sinu VIRGINEM AMOREM, aliofque cæli indigetes animare penicillo solitus est, eoque studiosius, quòd sub eadè tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta vellet, omnibusque pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnat ergo contra barbarum furorem doctâ manu LAZARVS, & penicula reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot iconas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enim verò excanduit irâ tyrannus, ferroque & ipso candenti patronas Divorum manus eò usque scædum in modum adussit, dum exanime corpus dolori succumberet. Neque
fic

sic tamen afflictus manus victas dedit LAZARVS, sed precibus Imperatricis vitæ donatus continuo in fano D. Baptistæ ejusdem imaginem exornare aggressus est. Idem in aliis templis, sublato à vivis Theophilo, factitavit, felici semper manu, etsi non haberet jam manum. *Ex Curopal. & Zona.*

Quicumque speciem animæ custodire desiderat, peccatum omne materiamque peccandi summo studio derelinquat. Quid enim sic sedat mentem, Deiq; deformat imaginem, quemadmodum scelerat Quot delicta, tot maculae gestantur in anima.
S. Laur. Iust. de casto Conn. c. 21.

B. NICOLAVS CONF. 23, Februarij.

Nesciunt, qui aris struunt ornantque, quam propè absint ab eo, cui struunt, cui ornant. At scire poterunt, si velint. Audierat jam vocantem DEVM NICOLAVS, & monachum indutus aram curabat, cum Christus talem illi se objecit, qualis inter Apostolos obambulare terras visus est, & iteratò ad signa sua illis verbis invitavit: NICOLAE *sequere me*. Nimirum erat hoc currenti stimulos addere, contra quos toties hodie (cum DEVS à mundi uberibus avocatur) ignavi cunctatores calcitramus etiam. Nec aded multum temporis abiit, cum NICOLAO facienti amicus Christus non jam post cancellos, hoc est panis nubem, sed qualem Angelorum oculis homines invidemus, prospicere visus est, ut post tantos Numinis favores minùs jam mirer familiarem NICOLAI cum beatis Alijbus consuetudinem; qui, cum dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præceps ageret, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisi animarunt, mox etiam

E 5 oculis

oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAÛ. Prior omnibus in monasterio cùm esset, ut postremus esset, frustra diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vitæ Arn. VVion.*

Per Christum sensibus innovatus, abjectâ seculi hujus figurâ formam tuam in formam tui redit Salvatoris, ut novitus sensuâ tuorum in tuis actibus elucescat, & celestis homo celesti habitu jam gradiatur in terra. S. Pet. Chryf. hom. 120.

S. MATTHIAS APOST. 24. Februarij.

QVem locum scelere infando & morte infami vacuum Iudas fecit, eum hodie MATTHIAS virtus occupavit, numerumque numero suo carentem felicissimè instauravit, cùm nobilissimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur. Ergo postquam orbi bellum movere placuit, MATTHIAS provincia decreta est Iudæa, ob infensissima populi in Christum odia, longè id temporis difficilima. Sed magnis animis hanc aggressus MATTHIAS facilè debellavit. In Æthiopiam quoque excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis persæpe, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditionem fecerunt. Interea successu rerum felicissimarum rumpebantur Pontifices, uti populi, ita odii in Christianos principes. Neque tamen aliud, quàm triumphum parabat invidia. Hunc concessit Pseudopont. cùm mortem indixit.

Magnus

Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis testes duo mendaces iidemque carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, veluti que triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suus pompæ honor constaret, secures, quæ præferri alias solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

Primum adeptus est gentium S. Matthias, quia prius sibi met didicit principari. Sic namque ad veri honoris conscenditur cathedram, ut ante quis sibi, deinde dominetur & ceteris. Nunquam aliis bene præerit, qui sibi extiterit nequam. B. Laur. Iust. serm. de S. Matth.

S. TARASIVS EP 25. Februarij.

PER gradus honorum, ex quibus alii præcipites ire solent, ad astra TARASIVS evasit. Consul primò, tum inter eos qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiscopus Constantinopolitanus infulam, quam alii gemmis ornant, ipse virtutibus ornavit. Has inter easque multas & pulcherrimas potissimum emicabat animi demissio, quâ TARASIVS pauperibus, quos multos & alebat & vestiebat, quotidie cibos ex suâ mensâ submittebat, ipse carptor & persæpe (sub festa Paschalia præcipue) ipse dapifer. Atque hæc ille virtute tantum abest, ut auctoritatem suam, quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem certè ad Aram, quem regis cohortes per vim abstraxerant, reddi sibi suis ipse Fecialis fecit. Constantino Imperatori, auctore amore vago, repudium meditantis facientique unus ferè sese opposuit.

suit.

fuit, purpuramque purpuræ, coronam coronæ, sceproque augustius pedum obijcere non dubitavit. Quidquod vel mortuus vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam suo crudelior templa passim, & in his imagines Dei Divorumque vastaret, somniavit TARASII imperio, à nescio quo Michaële se confossum. Et risit fortè mortem, cùm vigil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële Balbo confossum potuit dehinc sine superstitione somniis credere. *Ex Surio.*

Heu quàm lamentanda vices, quando desperati apud homines possi debunt spem divinam, & humanis bonis præditi bonis caelestibus fraudabuntur: & hoc facit thesaurus, qui cor hominis aut per eleemosynam levat in calum, aut per avaritiam demergit in terram. S. Pet. Chryf. serm. 22.

S. PORPHYRIUS EP. 26 Februarii.

PORPHYRIUS Hierosolymæ æger quotidie loca sacra cùm pedibus non posset, genibus ambulabat, expeditissimam viam ad cælum credens, Christi vestigia. Et fuit cùm ad pedem Calvarix montis triste oculis spectaculum, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & ponè felicior è geminis latro. Igitur cùm latronis verbis etiam PORPHYRIUS Servatorem compellasset, jussit hic descendere latronem è cruce & opem ægro ferre. Descendit, osculum tulit, manuque peramanter prehensum ad Christum, ut secum itaret, invitavit. Interea properanti obvius ipse in amplexum Servator ruit, jussitque dulce onus crucem suam ferre. Tulit lubens & verò laboris pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris initiatus PORPHYRIUS, & custodiæ sanctissimæ
Cruceis

Crucis præfectus est. Vrimò Pontifex Gazæ inaugu-
 ratus signo crucis pluviam è cælo supplex
 evocavit. infamem Veneris statuam dejecit, &
 Manichæam mulierem elinguem reddidit; proba-
 vitque hunc in crucem amorem ipsam Numen,
 quando lapsos in puteum tergeminos pueros sal-
 vos parentibus reddidit, & miraculosâ cruce insi-
 gnitos. Illud ad posteros memorabile, cum fana
 Gazæ nobilissima superstitioni paterent, neque
 demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio
 posset, supplicasse PORPHYRIUM vix nato Theo-
 dosio, & cum hic alieno nutu assensum præbuis-
 set, votorum tandem potitum omnia Deorum
 templa destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis
 formam ædificasse, & cineri suo, & famæ monu-
 mentum. *Ex Metaphr.*

*Memento te etsi de nihilo factum, non tamen de
 nihilo redemptum: sex diebus condidit Deus omnia,
 & te inter omnia: at verò per totos triginta annos
 operatus est salutem tuam in medio terra. O quan-
 tum laboravit sustinens carnis necessitatem. hostis
 tentationes! S. Bern. serm. 11. sup. Cant.*

S. ATHANASIA. 27. Februarii.

ATHANASIA ANDRONICVM suum junximus,
 injuriam facturi utrique si nunc demum di-
 vortium inter eos fecissemus, quos tot miracula
 junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi
 conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum
 cælo communes habebant. Trientem primum
 miser, alterum viri religiosi auferebant, ultimus
 domesticis usibus cedebat. Heredes cum binos
 sustulissent, placuit exinde castitati potiùs, quàm
 liberis operam dare. Interea illos etiam uno die
 cælum

cælum rapuit. ATHANASIA, ut impotens ferè matrum dolor est, immortura mortuis videbatur; sed Iulianus martyr, in cuius templo liberorum manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imò invidit, sed rectè, uterque parens; & ut eodem coniteretur, toto assè in miseros abjecto, in diversa cœnobia abiit. Iam anni iverant XII. cum una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque idem paulò pòst iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognita (virum, quò tutius peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICVM suum. Salute datâ acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cello, alteroq̃ XII. annos ANDRONICVS cum ATHANASIA habitat nescius novî conjugii. Virum nempe crediderat. Et erat: mulierem tamen mors & schediasma ponè caput repertū prodidit. Igitur corpus palmis coronatum, & elatū triumphî speciem non funeris præbuit, diuq̃ue nihil aliud in ore omnium quàm *Femina monachus & monachus conjux* fuit. Ex Suario.

Ideo nudi in seculo nascimur, nudi etiam ad Baptismi lavacrum accedimus, ut nudi quoque & expediti ad cæli januam properemus. incongruum verò & absurdum est, ut quem nudū mater genuit, nudum suscipit Ecclesia, dives velit intrare in cælum. S. Max. serm. de S. Mich.

SS. LVPICINVS ET ROMANVS CC.
28. Febru. arj.

EAdem studia, & vitæ rationem eandem audies in LVPICINO, & ROMANO, ut meritò fratres credamus germanos fuissè. Ambo siquidem virgini-

ginitatem à teneris coluere; ambo hostes, qui ad nuptias impellebant, heu! nimidum fortes, parentes habuere. Pugnavit tamen pro filiis fortior in hos mors, & illi pudorem in cremum extulerunt. Hic etiam cum solos se crederent, soli non erant. Aderat hostis orcus, & crebra lapidatione tyrones animos terrebat, jamque in eam desperationem adduxerat timidos, ut in patriam repedarent; cum ex itinere à matrona pia de turpi fuga notati erubuerunt viris animos à femina addi, & ut admissum dedecus eluerent, sublata manibus Crucis signa in hostem iterum verterunt, totaque victores cremo fugarunt. Tum denique cum ad signa mortalium plurimi, qui contra mundum nomen darent, concurrerent, terna castra, terna cœnobita sunt metati, more veteri omnem inde mulierem proscribentes. Stipendium insuper cœlum dedit, cum LVPTICINO defossas opes ostendit. Luxum tamen hic, & delicias ciborum severa disciplinam damnavit, eamque ob causam signa duodeni turpiter deseruerunt. Sed his quoque reditum ad stationem suam ROMANVS precibus suis impetravit. Idem cum apud leprosos divertisset, sordes pedum aqua, tactu vero suo omnem in corpore lepram abstergens, divitem hospes symbolam sanitatem reliquit, Ex S. Greg. Turon.

Demus Deo aliquod tempus vitæ nostræ, ne totum diem infelix ista vanitas & sollicitudo miseranda consumat: ne noctem totam perniciosus somnus & inanis sopor expendat, sed itidem pars diei ac noctis ipsi temporum deputetur Auctori. S. Pet. Chrysol. serm. 21.